

Le Lieutenant Annemie Jansen s'éjecte en F-16... au sol ! (12 mai 1995)

Ou le passé du Gate Guardian F-16 de Beauvechain Par Michel Mandl

Dans le propos que le Général Vanhecke tient à l'occasion des Fastes de la Force aérienne au monument de l'Avenue Franklin Roosevelt, le 15 octobre 1995, il précise que 'dame Fortune' est venu en aide à quelques reprises au cours de l'année dans le domaine des accidents avions. Il pense sans aucun doute à l'accident survenu en Tchéquie, **le 12 mai 1995**.

Il s'agissait d'une mission d'une section de trois F-16 dans le cadre d'un meeting à Prague. Annemie « Mieke » Jansen, notre pilote de chasse féminin, est aux commandes d'un des trois appareils. Les conditions météorologiques ne sont pas vraiment bonnes. La piste est détrempée à la suite d'un violent orage. Le récit de l'accident a été décrit comme suit sur internet... Ci-après également, l'article paru le lendemain dans « Het Belang van Limburg ».

As the pair touched down in the beginning of the runway, they began to aquaplane under heavy braking. With 4,000 ft of runway left the leader ordered a go-around and lit up his afterburner, throwing a wall of exhaust and water at the number two and three aircraft.

Lt Anne-Marie Jansen was still happy with her braking performance and decided not to go around and attempted to steer off to the left-hand taxiway at the end of the runway, because there was no arrestor cable nor overrun at the runway.

She was going too fast and exited the runway at high speed. This forced her to eject as the aircraft started overturning on its back, tearing off the tail fin and smashing the nose cone. The airplane never caught fire. As for the pilot, she only suffered minor injuries.

Les photos ci-après montrent à suffisance que Mieke a eu une chance incroyable de s'en sortir.

Le réflexe de survie a joué à fond. Sa décision d'actionner le siège éjectable alors que l'avion dérape en dehors de la piste lui a sauvé la vie. Et en fait, elle a été éjectée quasiment à l'horizontale...

Elle était toujours assise dans le siège lorsque les secours l'ont rejointe. Manifestement, son ange gardien, Notre- Dame de Lorette..., tout le monde s'y est mis. C'est une véritable miraculée...

Gevechtspilote uit Lommel overleeft crash met F-16

PRAAG.— De eerste gevechtspilote van de Belgische luchtmacht, onderluitenant-vlieger Anne-Marie Jansen (foto) uit Lommel, heeft gisteren een ongeval met haar F-16-straaljager zonder noemenswaardige kleerscheuren overleefd. Olt Jansen landde op het Oostsjechische vliegveld Hradec Kralove toen haar toestel, door de gladheid van de landingsbaan en waarschijnlijk ten gevolge van aquaplaning, begon te slippen. De pilote verloor daardoor de controle over haar toestel en maakte daarop onmiddellijk gebruik van haar schietstoel. Ze werd niet gewond, aldus vrijdag bronnen bij de luchtmacht. De F-16 van Olt Jansen maakte deel uit van een formatie van drie van de Tiende Wing in Kleine Brogel. Het toestel ging na het slippen enkele keren over kop. Het kwam uiteindelijk langs de landingsbaan tot stilstand. **M.W./ (Foto: RVB)**

Nous publions ci-après, avec son accord, le récit qu'Anne-Marie a bien voulu nous transmettre. Elle précise d'abord comment elle est arrivée à voler sur F-16 et ensuite les circonstances incroyables de son accident. Nous lui en sommes fort reconnaissants.

L'appareil a reçu une deuxième vie comme « gate guardian » à la base de Beauvechain.

“Dag Generaal,

Ik ben maar om één reden piloot bij de Luchtmacht willen worden, en dat was omwille van de F-16. Om op uw vraag te antwoorden ivm de keuze jacht of transport: transport was absoluut geen keuze van mezelf. De CO en enkele IP's (instructor pilot) van het 11de Smd hebben me proberen te overtuigen om niet voor F-16 te kiezen. Hun uitleg was dat niemand daar aan het wachten was op een vrouw en dat ik er een helse tijd tegemoet zou gaan. Ik denk dat hun doel was om me veel schrik te doen krijgen en af te laten zien van mijn keuze. Dus ben ik mondeling tegen mijn wil in akkoord gegaan om voor transport te opteren. Maar op papier had ik al wel degelijk voor F-16 gekozen. Ik denk niet dat de BaseCo (Kol Georges Mathuvis) op de hoogte was van die gesprekken tussen de C.O. en mij. Heb altijd een goede band gehad met de BaseCo.

Gelukkig dat u mij nog gebeld hebt om het zelf te vragen. Waarvoor dank! (J'étais à l'époque le Commandant du QG Training & Support) “

Le Col Mathuvis avait à ce moment créé un flight de murissement (le Flight C) pour familiariser les futurs pilotes F-16, en attente de passage à l'OCU (Operational conversion course), aux tactiques d'attaques au sol. Il avait tenu à effectuer plusieurs missions avec Annemie. Cela l'avait rassuré quant à ses capacités futures de pilote sur avion de combat.

“Na aankomst in KB werd ik ingedeeld in het 23ste Smd. Ben van 1994 tot half 1997 bij de 'Devils' geweest, daarna twee jaar in 349, en vervolgens als instructeur in de OCU.

Wat mijn crash betreft... Een uitgebreid relaas van mijn ervaring ivm mijn crash heb ik nooit echt aan iemand verteld, toch zeker de laatste 25 jaar niet...

Ik ga een poging doen om mijn ervaring te verwoorden. De tijd dat ik nog op de RWY was, hoopte ik om toch nog tot stilstand te komen. Toen bleek dat dit er niet inzat, heb ik geprobeerd om de taxiway op het einde van de RWY te nemen. Doordat ik nog een te hoge snelheid had, is het vliegtuig beginnen te 'skidden'. Ik wist en voelde dat ik ongecontroleerd van de RWY ging gaan, en dacht aan wat er altijd gezegd werd als enige goede optie onder deze omstandigheden: EJECT! Het gebeurt allemaal zo snel, maar mentaal heb je precies meer tijd om na te denken (onder die omstandigheden kan je inderdaad sneller denken, zo heb ik het ervaren). Bijna tegelijkertijd was het einde van de RWY daar en ging het skidden verder in het gras. Dat was heel hobbelig en agressief. Maar toch was ik aan het denken wat iedereen zou zeggen moest ik mijn schietstoel gebruiken. Ik wilde ook niet dat het vliegtuig schade zou

oplopen en bleef nog wat afwachten... Misschien zou het vliegtuig nog *up right* tot stilstand komen... Daarna ging het supersnel, op een fractie van een seconde voelde ik het vliegtuig bruusk kantelen. Toch wilde ik nog steeds niet trekken maar realiseerde me dat als ik niet trok, het gedaan was! Dus heb ik gekeken naar de handle en heb die met één hand getrokken. (Op dat moment ben je zo sterk... Het was alsof ik nog geen kilo aan het trekken was). De *ejection* zelf voelde maar als 3 G's. Heb alles bewust meegemaakt..., de kleur van de rook van de *rockets*, het korte vluchtje in de stoel, en de landing, nog steeds in de stoel.

Generaal, ik hoop dat ik u hiermee een beetje heb kunnen verder helpen. Ik wens u en uw familie nog het allerbeste.

Vriendelijke groeten, Anne-Marie Jansen”

Le récit qu'Annemie fait de son accident est d'une grande lucidité... On s'y croirait. Il témoigne d'un grand professionnalisme. Cela l'a incontestablement sauvé. Mais c'était quand même limite. Les photos ci-après, prises par un photographe tchèque, en sont la plus parfaite illustration...

La poignée d'éjection...